

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 214/2016
16.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Зорана Таталовића и Радмиле Драгичевић - Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Б., због кривичног дела превара из члана 208. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Д.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 65 К 367/14 од 18.11.2015. године 65 К 1339/10 од 06.02.2012. године и Вишег суда у Пожаревцу 1 Кж1 3/16 од 27.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 16. марта 2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Б. – адвоката Д.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 65 К 367/14 од 18.11.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу 1 Кж1 3/16 од 27.01.2016. године, док се исти захтев у делу у којем је поднет против пресуде Основног суда у Пожаревцу 65К 1339/10 од 06.02.2012. године **ОДБАЦУЈЕ** као неблаговремен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу 65 К 367/14 од 18.11.2015. године, одређено је да се оставља на снази пресуда Основног суда у Пожаревцу 65 К 1339/10 од 06.02.2012. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3309/12 од 01.10.2012. године, а којом је окривљени Д.Б., оглашен кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 1. у вези са чланом 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци.

Истом пресудом, окривљени Д.Б. обавезан је да на име паушала плати износ од 12.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те да оштећеном Н.В. на име надокнаде штете, солидарно са осуђеним Ж.Г., плати износ од 247.859,08 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Истовремено, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног

поступка о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем, а оштећени Н.В. је за вишак од досуђеног имовинско-правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 1 Кж1 3/16 од 27.01.2016. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног Д.Б., поднета преко браниоца – адвоката Д.К., а пресуда Основног суда у Пожаревцу 65 К 367/14 од 18.11.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, као и против пресуде Основног суда у Пожаревцу К 1339/10 од 06.02.2012. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.Б. – адвокат Д.К., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног основан јер је побијаним пресудама повређен закон на штету окривљеног, те да сагласно члану 492. став 1. тачка 2. ЗКП преиначи побијане пресуде тако што ће одбити оптужбу у односу на окривљеног Д.Б. и кривично дело преваре из члана 208. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на правноснажне пресуде Основног суда у Пожаревцу 65К 367/2014 од 18.11.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 3/16 од 27.01.2016. године, док је у делу у којем се односи на пресуду Основног суда у Пожаревцу 65К 1338/10 од 06.02.2012. године, неблаговремен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, у захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је у правноснажној пресуди, којом је окривљени Д.Б. оглашен кривим због извршења кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, као време извршења предметног кривичног дела наведен период од 24.11.2008. године до 27.11.2008. године, те да је у време извршења предметног кривичног дела био на снази Кривични законик из 2005. године објављен у „Службеном гласнику РС бр. 85/05, којим је за ово кривично дело била прописана казна затвора у трајању до три године, а због чега је у конкретном случају на основу члана 103. став 1. тачка б. у вези са чланом 104. став 6. КЗ дана 27.11.2014. године наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Изложени наводи захтева су, по оцени ово суда, неосновани, из следећих разлога:

Према стању у списима, правноснажном пресудом Основног суда у Пожаревцу 65 К 367/14 од 18.11.2015. године, која је потврђена пресудом Вишег суда у Пожаревцу 1 Кж1 3/16 од 27.01.2016. године, остављена је на снази раније донета правноснажна пресуда (Основног суда у Пожаревцу К 1339/10 од 06.02.2012. године, потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3309/12 од 01.10.2012. године), а донета је након дозвољеног понављања поступка у корист окривљеног Д.Б., коме је у ранијем поступку суђено у одсуству (члан 480. у вези са чланом 479. ЗКП).

У поновљеном поступку у корист окривљеног, преиспитује се законитост раније правноснажне пресуде према стању ствари које обухвата, као и чињенице и примена материјалног и процесног права у време њеног доношења. То значи да у поновљеном поступку такво преиспитивање може довести, на основу оцене ранијег или новог доказног материјала, до потпуне или делимичне рехабилитације окривљеног, те с тим у вези потпуног или делимичног стављања ван снаге раније правноснажне пресуде и доношења нове ослобађајуће или блаже осуђујуће пресуде, односно до остављања раније правноснажне пресуде на снази.

Дакле, предмет поновљеног кривичног поступка је раније донета пресуда која је, иако формално још увек је на снази, у процесу преиспитивања, који се мора завршити или њеном верификацијом или потпуном или делимичном дерогацијом, а због чега се у пресуди којом се у поновљеном поступку ранија пресуда оставља на снази не преузима диспозитив раније пресуде, нити се окривљени поново проглашава кривим.

Сходно томе, када је реч о поновљеном кривичном поступку, не може бити речи о томе да се у новом поступку тек треба остварити гоњење за нешто што није било већ обухваћено ранијом пресудом, којом је кривични поступак правноснажно окончан, а следствено томе, процесна ситуација, настала од дана правноснажности решења којим је дозвољено понављање поступка у смислу члана 479. у вези са чланом 480. ЗКП, и за време новог суђења, искључује утицај застарелости кривичног гоњења на исход новог поступка. Ово и због тога што се застарелост кривичног гоњења и застарелост извршења казне међусобно искључују, односно не могу тећи истовремено, па како је у конкретном случају застарелост извршења казне текла од правноснажности пресуде којом је окривљени Д.Б. осуђен у одсуству, то уз њу не може паралелно тећи и застарелост кривичног гоњења.

Другим речима, у поновљеном поступку у смислу одредбе члана 479. ЗКП, прописана је могућност да се суђење спроведе у присуству окривљеног који је осуђен у одсуству (члан 381. ЗКП), те се у овом поступку остварује искључиво интерес окривљеног који очекује повољнију пресуду од раније донете правноснажне пресуде, независно од тока поступка или истека рокова застарелости. Ово тим пре што окривљени може захтевати понављање поступка у смислу наведене процесне одредбе након правноснажности раније пресуде, али и након што наступи апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Из наведених разлога, застарелост кривичног гођења не може утицати на исход поступка за време новог суђења у смислу члана 479. ЗКП, у коме је на извештан начин због понављања поступка и дошло до привилеговања окривљеног.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је према Кривичном законнику („Службени гласник РС“ бр. 85/05), који се примењивао у време извршења предметног кривичног дела, за кривично дело из члана 208. став 1. КЗ била прописана казна затвора у трајању до три године, те да је апсолутна застарелост кривичног гођења за ово кривично дело наступила 27.11.2014. године, дакле две године након наступања правноснажности пресуде која је донета у ранијем поступку, у којем је окривљеном суђено у одсуству (пресуде Основног суда у Пожаревцу К 1339/10 од 06.02.2012. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3309/12 од 01.10.2012. године), то су наводи захтева браниоца окривљеног, којим се указује да је правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП због наступања апсолутне застарелости кривичног гођења, оцењени неоснованим.

У односу на пресуду Основног суда у Пожаревцу 65К 1339/10 од 06.02.2012. године, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Б., одбачен је као неблаговремен, из следећих разлога:

Одредбом члана 487. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбачити захтев за заштиту законитости, уколико није поднет у року из члана 485. ст. 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. истог законика, прописано је да због повреда тог законика (члан 74, члан 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4.) учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, обзиром на одредбу члана 71. тачка 5. Законика о кривичном поступку.

Према доставници која се налази у списима предмета, окривљеном Д.Б. достава правноснажне одлуке (пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 3309/12 од 01.10.2012. године, којом је потврђена пресуда Основног суда у Пожаревцу 65К 1339/10 од 06.02.2012. године), извршена је преко огласне табле суда дана 12.02.2014. године, те је сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, рок за подношење захтева за заштиту законитости у конкретном случају истицао дана 14.03.2014. године.

Како је бранилац окривљеног – адвокат Д.К., захтев за заштиту законитости поднео дана 17.02.2016. године, дакле две године након што је

окривљеном достављена правноснажна пресуда Основног суда у Пожаревцу К 1339/10 од 06.02.2012. године (Апелационог суда у Београду Кж1 3309/12 од 01.10.2012. године), то је захтев браниоца окривљеног у делу у којем се односи на ову пресуду одбачен као неблагоприятан, обзиром да је очигледно поднет након рока прописаног одредбом члана 485. став 4. Законика о кривичном поступку.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.